

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 1.063

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 28 noiembrie 2005

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE			
1.117. — Decret privind conferirea Semnului onorific <i>În Serviciul Patriei</i> unor ofițeri din Serviciul de Protecție și Pază	2	Decizia nr. 592 din 8 noiembrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	9–11
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 511 din 6 octombrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului	2–5	Decizia nr. 594 din 8 noiembrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7, art. 148 alin. 1 lit. c) teza întâi, art. 150 alin. 1 și art. 178 alin. 2 ¹ din Codul de procedură penală	12–15
Decizia nr. 553 din 25 octombrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2005, precum și a ordonanței în integralitate.....	5–9	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		834. — Ordin al ministrului muncii, solidarității sociale și familiei privind aprobarea Listei organismelor recunoscute care efectuează evaluarea conformității explozivilor de uz civil.....	15–16

DECRETE**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****DECRET****privind conferirea Semnului onorific *În Serviciul Patriei*
unor ofițeri din Serviciul de Protecție și Pază**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 4 alin. (1), ale art. 10 pct. 3 și ale art. 11 pct. IX.3 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere propunerile directorului Serviciului de Protecție și Pază,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Art. 1. — Pe data de 1 decembrie 2005 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei*, pentru 15 ani de activitate în domeniul apărării, ordinii publice și siguranței naționale, ofițerilor prevăzuți în anexa nr. 1.

Art. 2. — Pe data de 1 decembrie 2005 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei*, pentru 20 de ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și siguranței naționale, ofițerilor prevăzuți în anexa nr. 2.

Art. 3. — Pe data de 1 decembrie 2005 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei*, pentru 25 de ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și siguranței naționale, ofițerilor prevăzuți în anexa nr. 3.

Art. 4. — Anexele nr. 1—3*) fac parte integrantă din prezentul decret.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

București, 21 noiembrie 2005.
Nr. 1.117.

*) Anexele nr. 1—3 se comunică instituțiilor interesate.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 511**

din 6 octombrie 2005

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 din Legea nr. 64/1995
privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mădălina Ștefania Diaconu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sartex Gaz” — S.A. din Gulia în Dosarul nr. 3/F/2005 al Tribunalului Dâmbovița — judecătorul-sindic.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens arată că dispozițiile legale

criticate reprezintă norme de procedură, iar legiuitorul este abilitat să stabilească o procedură specială, derogatorie de la dreptul comun, în considerarea unor situații deosebite, fără ca prin aceasta să contravină Legii fundamentale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 martie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 3/F/2005, **Tribunalul Dâmbovița — judecătorul-sindic a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului**. Excepția a fost ridicată de către Societatea Comercială „Sartex Gaz” — S.A. din Gulia, comuna Tărtășești, cu prilejul soluționării unei cereri de declanșare a procedurii judiciare și falimentului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în mod sumar, că dispozițiile art. 29 din Legea nr. 64/1995 contravin prevederilor art. 135 și 136 din Constituție, fiind contrarii principiilor economiei de piață și ocrotirii și garantării proprietății private. „Prin aceste dispoziții se aduce atingere și art. 44 din Constituția României, ce garantează dreptul de proprietate privată al societății noastre comerciale, patrimoniul societății fiind atins în mod grav”.

Tribunalul Dâmbovița — judecătorul-sindic arată că „precizările acuzate de debitoare ca fiind neconstituționale sunt cele ale art. 29 în redactarea anterioară republicării Legii nr. 64/1995 în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066/17.11.2004”. Cu privire la acest articol, apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens arată că, „întrucât art. 29 din Legea nr. 64/1995 reglementează dreptul creditorului de a cere deschiderea procedurii prevăzute de această lege împotriva debitorului aflat în insolvență timp de cel puțin 30 de zile, iar scopul legii este instituirea unei proceduri pentru plata pasivului unor asemenea debitori, prevederile acestui articol nu încalcă dreptul de proprietate privată garantat prin Constituție și nu aduce atingere principiilor economiei de piață”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția ridicată.

Guvernul apreciază că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate. Astfel, „scopul reglementării contestate este de a institui o procedură pentru plata pasivului debitorului în încetare de plăți, fie prin reorganizarea întreprinderii și activității acestuia sau prin lichidarea unor bunuri din averea lui până la acoperirea pasivului, fie prin faliment. Prin procedura reorganizării judiciare și a falimentului nu se urmărește, ca în dreptul comun, stabilirea existenței unui drept de creanță și a obligației corelative de plată, ci executarea unor

creanțe certe, lichide și exigibile”. Declanșarea procedurii reorganizării judiciare și a falimentului este condiționată de caracterul creanțelor și de cuantumul minim al acestora. Numai creditorii care îndeplinesc toate condițiile prevăzute de art. 36 din Legea nr. 64/1995 pot formula în fața instanței de judecată o cerere de deschidere a procedurii reorganizării judiciare și a falimentului unui debitor care, de asemenea, se încadrează în condițiile prevăzute de aceleași dispoziții legale. „Este adevărat că declanșarea procedurii reorganizării judiciare și a falimentului atrage o limitare a dreptului de proprietate al debitorului, dar această limitare intervine ca urmare a nerespectării de către comerciant a obligațiilor de plată, deci a drepturilor corelative ale creditorilor, or, dreptul de proprietate și prerogativele acestuia trebuie exercitate în condițiile legii, ținând cont și de dispozițiile art. 1718 din Codul civil, care instituie gajul general asupra bunurilor debitorului pentru urmărirea creanțelor creditorilor”. De altfel, potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, „dreptul de proprietate nu este un drept absolut, ci un drept comportând ingerințe”.

Avocatul Poporului arată că textul criticat este constituțional. Astfel „procedura reorganizării judiciare și a falimentului este una specială, prin care se urmărește executarea unei creanțe certe, lichide și exigibile față de un debitor care nu numai că nu își îndeplinește de bunăvoie obligația de plată, ci se află, timp de 30 de zile, în stare de insolvență. [...] Dreptul formulării cererii introductive pentru declanșarea procedurii reorganizării judiciare și a falimentului este condiționat de caracterul creanțelor și de cuantumul minim al acestora, pentru a împiedica abuzul de drept prin formularea unor cereri, în cadrul procedurii speciale, pentru orice creanță și indiferent de valoare”. Cu privire la critica față de art. 135 din Constituție, „prin dispozițiile criticate se asigură respectarea întocmai a obligației statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, precum și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Deși autorul excepției se referă la art. 29 din Legea nr. 64/1995, din motivarea sa reiese că, în realitate, acesta

critică dispozițiile acestui articol în forma legii anterioară republicării din data de 17 noiembrie 2004. În actuala formulare a legii, textul criticat de autorul excepției corespunde art. 36 din Legea nr. 64/1995. Așadar, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 36 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, cu modificările ulterioare, dispoziții potrivit cărora:

„(1) Orice creditor care are una sau mai multe creanțe certe, lichide și exigibile poate introduce la tribunal o cerere împotriva unui debitor care este prezumat în insolvență din cauza încetării plăților față de acesta timp de cel puțin 30 de zile, în următoarele condiții:

a) dacă creanțele izvorăsc din raporturi de muncă sau raporturi obligaționale civile, acestea trebuie să aibă un quantum superior valorii însumate a 6 salarii medii pe economie, stabilite în condițiile legii și calculate la data formulării cererii introductive;

b) în celelalte cazuri creanțele trebuie să aibă un quantum superior echivalentului în lei al sumei de 3.000 euro, calculat la data formulării cererii introductive;

c) în cazul unui creditor care deține creanțe din ambele categorii menționate la lit. a) și b), quantumul total al creanțelor trebuie să fie superior valorii însumate a 6 salarii medii pe economie, stabilite în condițiile legii și calculate la data formulării cererii introductive.

(2) Dacă între momentul formulării cererii de către un creditor și cel al judecării acestei cereri de către judecătorul-sindic sunt formulate cereri de către alți creditori, judecătorul-sindic va dispune conexarea acestora și va stabili îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1) referitoare la quantumul minim al creanțelor în raport cu valoarea însumată a creanțelor tuturor creditorilor care au formulat cereri.

(3) Dacă s-a deschis o procedură într-un dosar, celelalte eventuale dosare aflate pe rol, cu același obiect, vor fi conexe la primul dosar.“

În susținerea neconstituționalității acestor texte de lege, autorul excepției invocă încălcarea drepturilor art. 44 alin. (1) și (2), art. 135 și 136 din Constituție, potrivit cărora:

— Art. 44 alin. (1) și (2): „(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.

(2) Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii pot dobândi dreptul de proprietate privată asupra terenurilor numai în condițiile rezultate din aderarea României la Uniunea Europeană și din alte tratate internaționale la care România este parte, pe bază de reciprocitate, în condițiile prevăzute prin lege organică, precum și prin moștenire legală.“;

— Art. 135: „(1) Economia României este economie de piață, bazată pe libera inițiativă și concurență.

(2) Statul trebuie să asigure:

a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție;

b) protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară;

c) stimularea cercetării științifice și tehnologice naționale, a artei și protecția dreptului de autor;

d) exploatarea resurselor naturale, în concordanță cu interesul național;

e) refacerea și ocrotirea mediului înconjurător, precum și menținerea echilibrului ecologic;

f) crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții;

g) aplicarea politicilor de dezvoltare regională în concordanță cu obiectivele Uniunii Europene.“;

— Art. 136: „(1) Proprietatea este publică sau privată.

(2) Proprietatea publică este garantată și ocrotită prin lege și aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale.

(3) Bogățiile de interes public ale subsolului, spațiul aerian, apele cu potențial energetic valorificabil, de interes național, plajele, marea teritorială, resursele naturale ale zonei economice și ale platoului continental, precum și alte bunuri sabilite de legea organică, fac obiectul exclusiv al proprietății publice.

(4) Bunurile proprietate publică sunt inalienabile. În condițiile legii organice, ele pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate; de asemenea, ele pot fi date în folosință gratuită instituțiilor de utilitate publică.

(5) Proprietatea privată este inviolabilă, în condițiile legii organice.“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale în cauză au mai format obiect al controlului de constituționalitate.

Astfel, în Decizia nr. 190 din 31 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 24 mai 2005, și în Decizia nr. 73 din 26 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 25 martie 2004, Curtea a reținut că dispozițiile de lege criticate prevăd condițiile în care un creditor poate introduce la tribunalul în a cărui rază teritorială își are sediul debitorul o cerere de deschidere a procedurii reorganizării judiciare sau a falimentului unui debitor persoană juridică.

Scopul Legii nr. 64/1995 este, potrivit art. 2, instituirea unei proceduri pentru plata pasivului debitorului în încetare de plăți, fie prin reorganizarea întreprinderii și activității acestuia sau prin lichidarea unor bunuri din averea lui până la acoperirea pasivului, fie prin faliment. Procedura reorganizării judiciare și a falimentului reglementată de Legea nr. 64/1995 este una specială, prin care nu se urmărește, ca în dreptul comun, stabilirea existenței unui drept de creanță și a obligației corelative de plată, ci executarea unor creanțe certe, lichide și exigibile față de un debitor care nu numai că nu-și îndeplinește de bunăvoie obligația de plată, ci se află, timp de cel puțin

30 de zile, în incapacitate vădită de plată, deci în stare de insolvență.

Astfel, Curtea a constatat că dreptul formulării cererii introductive pentru declanșarea procedurii reorganizării judiciare și a falimentului este condiționat de caracterul creanțelor și de cuantumul minim al acestora, pentru a împiedica abuzul de drept prin formularea unor cereri, în cadrul procedurii speciale, pentru orice creanță și indiferent de valoare.

În sfârșit, Curtea a reținut că procedura prevăzută de Legea nr. 64/1995 a fost instituită de legiuitor ca un mijloc de constrângere a debitorului care nu și-a executat voluntar obligațiile de plată, modalitate prin care nu a fost încălcat dreptul de proprietate al acestuia, în condițiile în care, în ceea ce-l privește, era ținut de existența unor creanțe certe, lichide și exigibile, ci s-a asigurat protecția dreptului de proprietate al titularilor unor asemenea creanțe, încălcat prin refuzul de executare din partea debitorilor rău-platnici.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sartex Gaz” — S.A. din Gulia în Dosarul nr. 3/F/2005 al Tribunalului Dâmbovița — judecătorul-sindic.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 octombrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mădălina Ștefania Diaconu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 553
din 25 octombrie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2005, precum și a ordonanței în integralitate

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător

Florentina Baltă	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2005, precum și a ordonanței în integralitate, excepție ridicată de Daniela Breciugă în Dosarul nr. 752/CA/2005,

Mihaela Cornelia Petrică în Dosarul nr. 753/CA/2005, Mihaela Carmen Urdă în Dosarul nr. 754/CA/2005, Cristian Nicolae Iliescu în Dosarul nr. 745/CA/2005, Mariana Badea în Dosarul nr. 747/CA/2005 și Lucian Cornel Gurănoiu în Dosarul nr. 748/CA/2005 ale Tribunalului Dolj — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 445D/2005, nr. 446D/2005, nr. 447D/2005, nr. 448D/2005, nr. 449D/2005 și nr. 450D/2005 au conținut identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 450D/2005, nr. 449D/2005, nr. 448D/2005, nr. 447D/2005 și nr. 446D/2005 la Dosarul nr. 445D/2005, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004, de exemplu prin Decizia nr. 289 din 7 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 586 din 7 iulie 2005, și prin Decizia nr. 339 din 28 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 15 august 2005, statuând că acestea sunt constituționale. În ceea ce privește constituționalitatea extrinsecă a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2004, Curtea a statuat prin Decizia nr. 305 din 9 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 629 din 19 iulie 2005, că emiterea acestei ordonanțe este justificată de necesitatea reglementării aplicării dispozițiilor legii bugetare pentru anul 2005, aplicarea prevederilor ordonanței fiind limitată doar pe durata acestui an. În consecință, se apreciază că urgența reglementărilor justifică, în acest caz, existența situației extraordinare și, în consecință, dispozițiile legale criticate nu sunt contrare prevederilor constituționale invocate.

Arată că soluția adoptată este valabilă și în prezenta cauză, întrucât nu au apărut elemente noi de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 mai 2005, pronunțată în Dosarul nr. 752/CA/2005, Încheierea din 10 mai 2005, pronunțată în Dosarul nr. 753/CA/2005, Încheierea din 10 mai 2005, pronunțată în Dosarul nr. 754/CA/2005, Încheierea din 9 mai 2005, pronunțată în Dosarul nr. 745/CA/2005, Încheierea din 12 mai 2005, pronunțată în Dosarul nr. 747/CA/2005 și Încheierea din 9 mai 2005, pronunțată

în Dosarul nr. 748/CA/2005, **Tribunalul Dolj — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2005.**

Excepția a fost ridicată de Daniela Breciugă, Mihaela Cornelia Petrică, Mihaela Carmen Urdă, Cristian Nicolae Iliescu, Mariana Badea și Lucian Cornel Gurănoiu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 sunt neconstituționale „în măsura în care aceste dispoziții nu aduc modificări numai în ceea ce privește salarizarea funcționarilor publici ci schimbă gradul profesional al funcționarilor publici, stabilit prin statutul acestora adoptat printr-o lege organică“. De asemenea, arată că, potrivit dispozițiilor art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, statutul funcționarilor publici este reglementat prin lege organică, aceasta fiind singurul act normativ prin care se stabilesc categoriile de funcționari publici și funcțiile publice. Astfel, orice modificare în ceea ce privește funcțiile publice prevăzute de statutul funcționarilor publici se poate face numai prin lege organică, în caz contrar fiind încălcate dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție. În continuare arată că delegarea legislativă prevăzută de dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție nu poate opera în ceea ce privește adoptarea unor modificări ale funcțiilor publice, în această situație nefiind dovedit caracterul urgent. De altfel, așa cum rezultă din motivarea caracterului urgent al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2004, aceasta se referă numai la asigurarea unor drepturi salariale ale funcționarilor publici, în cazul acesta putând opera delegarea legislativă, astfel că modificarea funcțiilor publice printr-o ordonanță de urgență nu poate fi considerată ca fiind constituțională. De asemenea, potrivit art. 115 alin. (6) din Constituție, „*Ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică*“. Astfel, se consideră că aplicarea dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2004 trebuia să țină cont de încadrările în grade superioare, precum și de alte avansări ale personalului care deține funcții publice, de la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 192/2002 până la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2004.

Tribunalul Dolj — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că textul de lege criticat nu modifică încadrările în funcție, ci corelează gradul profesional cu prevederile art. 14 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, având în vedere modificările aduse acesteia prin Legea nr. 161/2003. În continuare arată că susținerea

referitoare la nemotivarea caracterului urgent al măsurilor luate prin adoptarea ordonanței de urgență este neîntemeiată, în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2004 motivându-se că „Măsurile cuprinse în prezenta ordonanță de urgență reprezintă o etapă în reforma salarială a funcționarilor publici și au la bază negocierile Guvernului României cu Banca Mondială, Fondul Monetar Internațional, precum și cu organizațiile sindicale reprezentative ale funcționarilor publici.

Măsurile prevăzute în prezenta ordonanță de urgență vizează interesul social, buna desfășurare a activității în administrația publică, creșterea calității serviciului public și constituie situații de urgență și extraordinare.“

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul apreciază că, din modul în care a fost formulată excepția de neconstituționalitate și din argumentele autorului excepției, critica vizează ansamblul măsurilor luate prin prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2004. În continuare arată că instanța de contencios constituțional a statuat, de exemplu prin Decizia nr. 85/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 15 iunie 2001, Decizia nr. 15/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 267 din 14 iunie 2000, și prin Decizia nr. 101/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 413 din 10 mai 2004, că „interdicția reglementării de către Guvern în domeniul legii organice privește numai ordonanțele Guvernului adoptate în baza unei legi speciale de abilitare“, având în vedere că „ordonanța de urgență nu este o varietate a ordonanței emise în temeiul unei legi speciale de abilitare, ci reprezintă un act normativ, adoptat de Guvern, în temeiul unei prevederi constituționale care permite Guvernului, sub controlul strict al Parlamentului, să facă față unui caz excepțional“. Astfel, în domeniile rezervate reglementării la nivel de lege organică, Guvernul poate lua măsuri, prin ordonanță de urgență, cu condiția motivării urgenței reglementării în situații extraordinare. În concluzie arată că este neîntemeiată critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004, raportate la prevederile art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție. În continuare se arată că existența situației extraordinare care impune adoptarea măsurilor privind salarizarea funcționarilor publici se întemeiază pe două aspecte, și anume asigurarea unor drepturi salariale pentru funcționarii publici, ce constituie un obiectiv prioritar în cadrul Strategiei actualizate a Guvernului privind accelerarea reformei în administrația publică 2004—2006, pe de-o parte, iar pe de altă parte, măsurile cuprinse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 reprezintă o etapă în reforma salarială a funcționarilor publici și au la bază negocierile Guvernului României cu organizațiile sindicale reprezentative ale funcționarilor publici.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. În acest sens arată că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 față de prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție, deoarece reîncadrarea funcționarilor publici în funcție de noile criterii stabilite este justificată în cuprinsul ordonanței de urgență de „*interesul social, buna desfășurare a activității în administrația publică, creșterea calității serviciului public și constituie situații de urgență și extraordinare*“.

De asemenea, arată că nu poate fi reținută nici critica potrivit căreia dispozițiile art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 încalcă prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție, deoarece reîncadrarea funcționarilor publici în funcție de noi criterii nu afectează regimul instituțiilor fundamentale ale statului prevăzute în titlul III al Constituției, respectiv Parlamentul, Guvernul, administrația publică și autoritatea judecătorească, și nici pe cel al autorităților publice care sunt reglementate în alte titluri ale Legii fundamentale, cum ar fi Curtea Constituțională, Avocatul Poporului, Curtea de Conturi și Consiliul Economic și Social.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Deși Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004, din motivarea excepției rezultă că autorul acesteia se referă la art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004, precum și la ordonanță în integralitate. Astfel, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004, precum și ordonanța în integralitate. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2005 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.091 din 23 noiembrie 2004, aprobată cu modificări prin Legea nr. 76/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 18 aprilie 2005. Textul art. 6 are următorul cuprins:

— Art. 6: „(1) *Funcționarii publici de execuție salarizați potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2004 privind*

unele măsuri în domeniul funcției publice, la categoria A, B sau C, clasa III, gradul 3 se reîncadrează în gradul profesional asistent și beneficiază de salariul de bază prevăzut de prezenta ordonanță de urgență în anexele nr. I—IV, pentru funcția publică de execuție deținută, gradul profesional asistent, treapta 3 de salarizare.

(2) Funcționarii publici de execuție salariați potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2004, la categoria A, B sau C, clasa III, gradul 2 se reîncadrează în gradul profesional asistent și beneficiază de salariul de bază prevăzut de prezenta ordonanță de urgență în anexele nr. I—IV, pentru funcția publică de execuție deținută, gradul profesional asistent, treapta 2 de salarizare.

(3) Funcționarii publici de execuție salariați potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2004, la categoria A, B sau C, clasa III, gradul 1 se reîncadrează în gradul profesional asistent și beneficiază de salariul de bază prevăzut de prezenta ordonanță de urgență în anexele nr. I—IV, pentru funcția publică de execuție deținută, gradul profesional asistent, treapta 1 de salarizare.

(4) Funcționarii publici de execuție salariați potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2004, la categoria A, B sau C, clasa II, gradul 3 se reîncadrează în gradul profesional principal și beneficiază de salariul de bază prevăzut de prezenta ordonanță de urgență în anexele nr. I—IV, pentru funcția publică de execuție deținută, gradul profesional principal, treapta 3 de salarizare.

(5) Funcționarii publici de execuție salariați potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2004, la categoria A, B sau C, clasa II, gradul 2 se reîncadrează în gradul profesional principal și beneficiază de salariul de bază prevăzut de prezenta ordonanță de urgență în anexele nr. I—IV, pentru funcția publică de execuție deținută, gradul profesional principal, treapta 2 de salarizare.

(6) Funcționarii publici de execuție salariați potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2004, la categoria A, B sau C, clasa II, gradul 1 se reîncadrează în gradul profesional principal și beneficiază de salariul de bază prevăzut de prezenta ordonanță de urgență în anexele nr. I—IV, pentru funcția publică de execuție deținută, gradul profesional principal, treapta 1 de salarizare.

(7) Funcționarii publici de execuție salariați potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2004, la categoria A, B sau C, clasa I, gradul 3 se reîncadrează în gradul profesional superior și beneficiază de salariul de bază prevăzut de prezenta ordonanță de urgență în anexele nr. I—IV, pentru funcția publică de execuție deținută, gradul profesional superior, treapta 3 de salarizare.

(8) Funcționarii publici de execuție salariați potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2004, la categoria A, B sau C, clasa I, gradul 2 se reîncadrează în gradul profesional superior și beneficiază de salariul de bază prevăzut de prezenta ordonanță de urgență în anexele nr. I—IV, pentru funcția publică de execuție deținută, gradul profesional superior, treapta 2 de salarizare.

(9) Funcționarii publici de execuție salariați potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2004, la categoria A, B sau C, clasa I, gradul 1 se reîncadrează în gradul profesional superior și beneficiază de salariul de bază prevăzut de prezenta ordonanță de urgență în anexele nr. I—IV, pentru funcția publică de execuție deținută, gradul profesional superior, treapta 1 de salarizare.“

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale autorul excepției invocă încălcarea prevederilor art. 73 alin. (3) lit. j) și ale art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, care au următorul conținut:

— Art. 73 alin. (3) lit. j): „(3) Prin lege organică se reglementează: [...]

j) statutul funcționarilor publici;“;

— Art. 115 alin. (4) și (6): „(4) Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora. [...]

(6) Ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietatea publică.“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că în ceea ce privește problema constituționalității extrinseci a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2004, prin Decizia nr. 305 din 9 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 629 din 19 iulie 2005, s-a statuat că „potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție statutul funcționarilor publici se stabilește prin lege organică, iar sistemul de salarizare a acestei categorii de funcționari ține de statutul lor“. Tot cu aceeași ocazie s-a reținut că „interdicția reglementării în domenii care fac obiectul legilor organice este prevăzută de art. 115 alin. (1) din Constituție pentru ordonanțele emise de Guvern în baza unei legi speciale de abilitare adoptate de Parlament. Această interdicție nu operează și în cazul ordonanțelor de urgență, care se adoptă de către Guvern în temeiul prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție. Emiterea unor asemenea ordonanțe este condiționată însă de existența unor «situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată», iar Guvernul este obligat să motiveze urgența în cuprinsul ordonanței. În ceea ce privește Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004, Guvernul a motivat existența situației extraordinare prin aceea că «asigurarea unor drepturi salariale funcționarilor publici care, potrivit legii, îndeplinesc prerogative de putere publică și sunt supuși unui regim sever al incompatibilității și conflictului de interese este un obiectiv prioritar al Strategiei actualizate a Guvernului României privind accelerarea reformei în administrația publică 2004—2006» și că «măsurile cuprinse în această ordonanță reprezintă o etapă în reforma salarială a funcționarilor publici și au la bază negocierile Guvernului României cu Banca Mondială, Fondul Monetar Internațional, precum și cu organizațiile sindicale reprezentative ale

funcționarilor publici». Prin urmare, Curtea reține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 apare ca un răspuns la necesitatea de a da curs rezultatelor negocierilor Guvernului cu instituțiile internaționale amintite, precum și cu organizațiile sindicale, în sensul instituirii unor reforme în administrația publică. De asemenea, emiterea acestei ordonanțe este justificată de necesitatea reglementării aplicării dispozițiilor legii bugetare pentru anul 2005. De altfel, Curtea observă că aplicarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2004 este limitată doar pe durata acestui an. În consecință, Curtea apreciază că urgența reglementărilor justifică, în acest caz, existența situației extraordinare și, ca urmare, dispozițiile legale criticate nu sunt contrare prevederilor constituționale invocate.“

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2005, precum și a ordonanței de integralitate, excepție ridicată de Daniela Breciuga în Dosarul nr. 752/CA/2005, Mihaela Cornelia Petrică în Dosarul nr. 753/CA/2005, Mihaela Carmen Urdă în Dosarul nr. 754/CA/2005, Cristian Nicolae Iliescu în Dosarul nr. 745/CA/2005, Mariana Badea în Dosarul nr. 747/CA/2005 și Lucian Cornel Gurănoiu în Dosarul nr. 748/CA/2005, dosare ale Tribunalului Dolj — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 octombrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 592

din 8 noiembrie 2005

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 alin. (2)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Marilena Mincă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, excepție ridicată de Ștefan Brenevic în Dosarul nr. 48/2005 al Judecătoriai Brașov.

La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 524 D/2005, având ca obiect aceeași excepție, ridicată de Ioan Gîză în Dosarul nr. 96/2005 al Judecătoriai Brașov. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 524 D/2005 la Dosarul nr. 523 D/2005, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii de respingere a excepției ca nefondată, întrucât apreciază că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin încheierile din 30 și 31 mai 2005, pronunțate în dosarele nr. 48/2005 și nr. 96/2005, **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002**, excepție ridicată de Ștefan Brenevic și, respectiv, Ion Gîză în dosarele menționate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin că textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. h), deoarece printr-o ordonanță de urgență este reglementat un domeniu rezervat legii organice, și anume o infracțiune.

Judecătoria Brașov consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile constituționale nu interzic adoptarea de ordonanțe de urgență în domeniul de reglementare al legilor organice.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul își exprimă opinia în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Referitor la constituționalitatea dispozițiilor art. 77 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, arată că aceasta trebuie analizată în raport cu dispozițiile constituționale în vigoare la data adoptării ei. Astfel, potrivit prevederilor art. 114 alin. (4) din Constituția din 1991, singura condiție impusă pentru adoptarea ordonanței de urgență era existența cazului excepțional, iar caracterizarea unei situații ca fiind excepțională constituie o chestiune de fapt prin care se urmărește evitarea unei atingeri aduse interesului public, asupra căreia doar Guvernul poate să aprecieze. Mai arată că, în ceea ce privește domeniile ce pot face obiectul de reglementare al ordonanței de urgență, dispozițiile constituționale nu impuneau nici o limitare, existând posibilitatea reglementării și în domenii rezervate legii organice. Pentru același motiv, consideră că

prevederile art. 77 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 nu sunt contrare dispozițiilor art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 77 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 sunt constituționale, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale referitoare la condițiile emiterii ordonanțelor de urgență.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 77 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 958 din 28 decembrie 2002, care au următorul conținut: *„Punerea în circulație sau conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul cu număr fals de înmatriculare ori tractarea unei remorci cu număr fals de înmatriculare se pedepsește cu închisoare de la 1 la 5 ani“*.

Autorii excepției de neconstituționalitate consideră că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, datorită faptului că nu a fost încă aprobată de Parlament cu întrunirea numărului de voturi necesar adoptării legilor organice, nu poate fi încadrată în această categorie și contravine, astfel, art. 73 alin. (3) lit. h), potrivit căruia *„Prin lege organică se reglementează: (...) h) infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora“*. Infracțiunea prevăzută de art. 77 alin. (2) este stabilită printr-o ordonanță de urgență, iar nu de o lege organică.

Din examinarea excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că argumentarea criticii prezentate se bazează pe o confuzie în ceea ce privește condițiile impuse de Legea fundamentală pentru ca Guvernul să emită ordonanțe de urgență, domeniile de reglementare ale acestora, precum și condițiile necesare pentru intrarea lor în vigoare.

Curtea, în jurisprudența sa, a statuat că *„examinarea constituționalității unui act normativ sub aspectul competenței, al condițiilor și al formei de adoptare se poate face numai prin raportare la prevederile constituționale în vigoare la momentul adoptării respectivului act normativ“* (Decizia nr. 101 din 9 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 413 din 10 mai 2004).

Astfel, art. 114 alin. (4) din Constituție, în forma sa anterioară revizuirii prin Legea nr. 429/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 29 octombrie 2003, stabilea că, în cazuri excepționale, Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență, care intră în vigoare numai după depunerea lor spre aprobare la Parlament. Dacă Parlamentul nu se află în sesiune, el se convoacă în mod obligatoriu.

Proiectul de lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 a fost depus la Camera Deputaților în data de 20 decembrie 2002, iar Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 958 din 28 decembrie 2002. Prin urmare, au fost îndeplinite condițiile cerute de art. 107 alin. (4) și art. 114 alin. (4) din Constituție pentru ca ordonanța de urgență să intre în vigoare. Cât privește aprobarea sau respingerea acestui proiect de lege, ca urmare a dezbaterii și votului exprimat în Parlament, aceasta nu constituie o condiție pentru intrarea în vigoare a unei ordonanțe de urgență. Autorul excepției confundă operațiunea de „depunere spre aprobare la Parlament” a unei ordonanțe de urgență, necesară *sine qua non* intrării sale în vigoare și, așadar, producerii de efecte juridice în urma publicării în Monitorul Oficial al României, cu operațiunea — ulterioară — de aprobare sau respingere, prin lege, a respectivei ordonanțe de urgență a Guvernului.

Urmărind derularea procesului legislativ al proiectului de lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, se observă că acesta a fost adoptat la data de 31 august 2004 de către Camera Deputaților, conform procedurii legislative prevăzute de Constituția din 1991 și cu îndeplinirea cerințelor specifice adoptării unei legi organice. La data de 5 mai 2005, Senatul a adoptat cu modificări proiectul de lege, pentru ca, în urma constituirii, potrivit art. 155 alin. (1) din Constituție în forma sa revizuită, a unei comisii de mediere, raportul acesteia să fie adoptat în plenul Senatului la data de 9 iunie 2005 și de plenul Camerei Deputaților la data de 21 iunie 2005.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Ștefan Brenevic în Dosarul nr. 48/2005 al Judecătoriei Brașov și de Ioan Gîză în Dosarul nr. 96/2005 al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 noiembrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Potrivit art. 77 alin. (2) din Constituție, înainte de promulgare, Președintele României a cerut Parlamentului reexaminarea legii, la 4 iulie 2005.

Referitor la caracterul organic al normelor pe care ordonanța de urgență le poate cuprinde, este de observat că, potrivit prevederilor constituționale anterioare, precum și celor ulterioare revizuirii Legii fundamentale, Guvernul poate reglementa, prin intermediul ordonanței de urgență, și în domeniul rezervat legilor organice. În temeiul art. 114 alin. (1) din Constituția din 1991, instituția delegării legislative printr-o lege specială de abilitare a Guvernului prevede interdicția expresă de a emite ordonanțe în domenii ce fac obiectul legilor organice doar în ceea ce privește ordonanțele simple ale Guvernului, fără ca această interdicție să se aplice, prin analogie, și ordonanței de urgență, care își găsește reglementarea distinctă în cadrul alin. (4) al art. 114. În acest sens Curtea Constituțională a statuat în mod constant, de exemplu prin Decizia nr. 34 din 17 februarie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 25 februarie 1998.

În consecință, critica de neconstituționalitate este neîntemeiată. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 prevede, la art. 77 alin. (2), o infracțiune în legătură cu regimul circulației pe drumurile publice, precum și pedeapsa aplicabilă, ceea ce corespunde întru totul art. 114 alin. (4) din Constituția din 1991, precum și normelor constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. f).

De altfel, sub aspectul aceluiași critici de neconstituționalitate, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 245 din 10 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 612 din 14 iulie 2005, cu prilejul examinării constituționalității dispozițiilor art. 79 alin. (1) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, precum și a ordonanței în integralitatea sa, respingând excepția ca neîntemeiată. Întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții, soluția și considerentele acestei decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 594

din 8 noiembrie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7, art. 148 alin. 1 lit. c) teza întâi, art. 150 alin. 1 și art. 178 alin. 2¹ din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Marilena Mincă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7, art. 148 alin. 1 lit. c) teza întâi, art. 150 alin. 1 și art. 178 alin. 2¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Bozonis Antonios în Dosarul nr. 915/P/2005 al Tribunalului Neamț.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii de respingere a excepției ca nefondată, întrucât apreciază că prevederile legale criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 30 mai 2005, pronunțată în Dosarul nr. 915/P/2005, **Tribunalul Neamț a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7, art. 148 alin. 1 lit. c) teza întâi, art. 150 alin. 1 și art. 178 alin. 2¹ din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de inculpatul Bozonis Antonios, cercetat pentru săvârșirea infracțiunilor de trafic de persoane și proxenetism.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile procedural penale criticate, referitoare la limba în care se desfășoară procesul penal, condițiile și cazurile în care se dispune arestarea inculpatului, ascultarea inculpatului, precum și cele privind înmânarea citației, contravin prevederilor art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3), art. 23 alin. (1), (2) și (11) și art. 24 alin. (1) din Constituție, care reglementează egalitatea cetățenilor în fața legii, dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, libertatea individuală, condițiile în care poate fi dispusă arestarea unei persoane, prezumția de nevinovăție și, respectiv, garantarea dreptului la apărare. În esență, se susține că:

— dispozițiile art. 7 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, deoarece „întocmirea actelor procedurale în limba română, în situația în care subiectul urmăririi sau judecării este un cetățean străin, determină imposibilitatea acestuia de a-și exercita drepturile și garanțiile procedurale“;

— prevederile art. 148 alin. 1 lit. c) teza întâi din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, întrucât „organul judiciar, în lipsa unei sentințe judecătorești definitive care să stabilească vinovăția, poate dispune asupra stării de libertate ca urmare a aprecierii subiective“;

— dispozițiile art. 150 alin. 1 din Codul de procedură penală „contravin prevederilor constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare și la egalitatea în fața legii, fără discriminări, deoarece împrejurarea că o persoană se află în străinătate ori este dispărută temporar sau definitiv nu este de natură să-i atragă sancțiunea prevăzută în textul criticat“;

— prevederile art. 178 alin. 2¹ din Codul de procedură penală sunt neconstituționale „întrucât prin expresia *sau din orice alt motiv* se lasă la îndemâna organului judiciar un instrument juridic prin folosirea căruia se pot încălca, cu ușurință, drepturile și garanțiile procesuale“.

Tribunalul Neamț arată că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată și că dispozițiile constituționale referitoare la dreptul de apărare, la dreptul la un proces echitabil și la egalitatea în fața legii nu sunt încălcate prin prevederile procedural penale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că nu se poate susține neconstituționalitatea dispozițiilor art. 7 din Codul de procedură penală în condițiile în care, în procesul penal, părților care nu vorbesc sau nu înțeleg limba română li se asigură în mod gratuit posibilitatea de a lua cunoștință despre piesele dosarului, dreptul de a vorbi, precum și dreptul de a pune concluzii în instanță, prin interpret. Referitor la neconstituționalitatea prevederilor art. 148 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, Guvernul apreciază că aceste dispoziții legale nu sancționează lipsa de urmărire penală a inculpatului în orice situație, ci numai în acele ipoteze în care se poate dovedi că inculpatul a fugit

ori s-a ascuns în scopul de a se sustrage de la urmărirea penală ori a făcut pregătiri pentru asemenea acte. În ceea ce privește dispozițiile art. 150 alin. 1 din Codul de procedură penală, consideră că acestea nu contravin prevederilor constituționale, întrucât, potrivit alin. 2 al aceluiași articol, atunci când mandatul a fost emis fără ascultarea inculpatului, acesta va fi ascultat imediat ce a fost prins ori s-a prezentat. În sfârșit, Guvernul apreciază a fi neîntemeiată și critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 178 alin. 2¹ din Codul de procedură penală, deoarece acestea garantează tocmai faptul că învinuitul sau inculpatul ia cunoștință despre termenul de judecată și celelalte elemente prevăzute de lege, prin una dintre modalitățile prevăzute de lege.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 7, art. 148 alin. 1 lit. c), art. 150 alin. 1 și art. 178 alin. 2¹ din Codul de procedură penală sunt constituționale. Astfel, în ceea ce privește invocarea încălcării art. 16 din Constituție, arată că prevederile legale criticate nu contravin sub nici un aspect principiului egalității în drepturi a cetățenilor și se aplică în mod egal tuturor persoanelor vizate de ipoteza normelor juridice ce formează obiectul controlului de constituționalitate, fără discriminări pe considerente arbitrare. De asemenea, consideră că nu sunt încălcate nici dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) și ale art. 24, deoarece textele de lege criticate reprezintă veritabile garanții ale dreptului părților la apărare și ale dreptului acestora la un proces echitabil. Drept urmare, măsura arestării luată în condițiile și în cazurile prevăzute de lege nu lezează în nici un fel dreptul la apărare al inculpatului, câtă vreme acesta se bucură, la momentul punerii în executare a mandatului de arestare, de toate drepturile și garanțiile desfășurării unui proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 7, art. 148 alin. 1 lit. c) teza întâi, art. 150 alin. 1 și art. 178 alin. 2¹ din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 7 (Limba în care se desfășoară procesul penal): „În procesul penal procedura judiciară se desfășoară în limba română.

În fața organelor judiciare se asigură părților și altor persoane chemate în proces folosirea limbii materne, actele procedurale întocmindu-se în limba română.”;

— Art. 148 alin. (1) lit. c) teza întâi (Condițiile și cazurile în care se dispune arestarea inculpatului): „Măsura arestării inculpatului poate fi luată dacă sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 143 și numai în vreunul din următoarele cazuri: [...] c) inculpatul a fugit ori s-a ascuns în scopul de a se sustrage de la urmărire sau de la judecată [...]”;

— Art. 150 alin. 1 (Ascultarea inculpatului): „Măsura arestării inculpatului poate fi luată numai după ascultarea acestuia de către procuror și de către judecător, afară de cazul când inculpatul este dispărut, se află în străinătate ori se sustrage de la urmărire sau de la judecată ori se află în una dintre situațiile prevăzute în art. 149¹ alin. 6.”;

— Art. 178 alin. 2¹ (Înmânarea citației): „În cazul în care scrisoarea recomandată prin care se citează un învinuit sau inculpat care locuiește în străinătate nu poate fi înmănată datorită refuzului primirii ei sau din orice alt motiv, precum și în cazul în care statul destinatarului nu permite citarea prin poștă a cetățenilor săi, citația se va afișa la sediul parchetului sau al instanței, după caz.” (Alin. 2¹ al art. 178 a fost introdus prin Legea nr. 281/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003).

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin aceste dispoziții legale sunt încălcate prevederile art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3), art. 23 alin. (1), (2) și (11) și art. 24 alin. (1) din Constituție, care reglementează egalitatea cetățenilor în fața legii, dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, libertatea individuală, condițiile în care poate fi dispusă arestarea unei persoane, prezumția de nevinovăție și, respectiv, garantarea dreptului la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate formulată, Curtea reține următoarele:

I. În ceea ce privește dispozițiile art. 7 din Codul de procedură penală, potrivit cărora în procesul penal procedura judiciară se desfășoară în limba română, iar actele procedurale se întocmesc tot în limba română, se susține că încalcă dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare și că sunt discriminatorii, deoarece „întocmirea actelor procedurale în limba română, în situația în care subiectul urmăririi sau judecării este un cetățean străin, determină imposibilitatea acestuia de a-și exercita drepturile și garanțiile procedurale”.

Aceste critici sunt neîntemeiate, întrucât conform dispozițiilor art. 128 alin. (1) din Constituție „Procedura judiciară se desfășoară în limba română”. Folosirea limbii române în procedurile judiciare este o expresie a suveranității statului. Acest principiu constituțional a devenit în reglementarea Codului de procedură penală o regulă de bază a procesului penal prevăzută în art. 7. Drept urmare, întreaga activitate procesuală, scrisă și orală, trebuie să se efectueze în limba română.

De asemenea, potrivit dispozițiilor constituționale ale art. 128 alin. (4), *„Cetățenii străini și apatrizii care nu înțeleg sau nu vorbesc limba română au dreptul de a lua cunoștință de toate actele și lucrările dosarului, de a vorbi în instanță și de a pune concluzii, prin interpret; în procesele penale acest drept este asigurat în mod gratuit“*. Aceste dispoziții își găsesc reflectare în art. 8 din Codul de procedură penală, referitor la folosirea limbii oficiale prin interpret, care constituie o garanție pentru exercitarea efectivă a dreptului la apărare și pentru desfășurarea unui proces echitabil pentru toate părțile din proces, indiferent de naționalitatea acestora și de limba pe care o cunosc, garanție concretizată în cuprinsul Codului de procedură penală în art. 73 alin. 3, art. 128, art. 190 și următoarele, în art. 291, art. 319 și în art. 394 alin. 1 lit. b).

II. Prevederile art. 148 alin. 1 lit. c) teza întâi din Codul de procedură penală, potrivit cărora măsura arestării inculpatului poate fi luată dacă inculpatul a fugit ori s-a ascuns în scopul de a se sustrage de la urmărire sau de la judecată, sunt în opinia autorului excepției neconstituționale în ceea ce privește dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare, libertatea individuală și prezumția de nevinovăție, întrucât „organul judiciar, în lipsa unei sentințe judecătorești definitive care să stabilească vinovăția, poate dispune asupra stării de libertate ca urmare a aprecierii subiective“.

Din analiza textului considerat ca fiind neconstituțional nu rezultă însă o încălcare a prevederilor constituționale. Astfel, reglementând, printre cazurile în care poate fi luată măsura arestării preventive, și pe acela în care inculpatul a fugit ori s-a ascuns în scopul de a se sustrage de la urmărire sau de la judecată, legea nu îl consideră pe inculpat deja vinovat de săvârșirea infracțiunii — lucru ce nu este posibil de stabilit decât prin hotărârea judecătorească de condamnare rămasă definitivă —, ci prevede numai o condiție pentru luarea măsurii arestării preventive a inculpatului. Termenul „infracțiune“ folosit de legiuitor are aici semnificația unei fapte prevăzute de legea penală, care se încadrează într-un anumit text de lege ce o prevede și o sancționează, și nu desemnarea unei infracțiuni a cărei existență să fi fost constatată printr-o hotărâre de condamnare definitivă. Măsura arestării preventive este o restrângere a libertății persoanei, permisă de Constituție prin art. 53 în scopul bunei desfășurări a instrucției penale, iar condiția ca fapta imputată inculpatului să fie prevăzută de legea penală, ca infracțiune de o anumită gravitate, reprezintă tocmai o garanție împotriva luării arbitrare a acestei măsuri.

De altfel, asupra conformității dispozițiilor art. 148 din Codul de procedură penală cu Constituția, deși sub alte aspecte, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 173 din 4 noiembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 624 din 21 decembrie 1999,

constatând că aceste dispoziții legale sunt constituționale. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, atât considerentele, cât și soluția pronunțată în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

III. Art. 150 alin. 1 din Codul de procedură penală, potrivit căruia măsura arestării inculpatului poate fi luată numai după ascultarea acestuia de către procuror și de către judecător, afară de cazul când inculpatul este dispărut, se află în străinătate ori se sustrage de la urmărire sau de la judecată ori se află în una dintre situațiile prevăzute în art. 149¹ alin. 6, este criticat în raport de prevederile constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare și la egalitatea în fața legii, fără discriminări, susținându-se că „împrejurarea în care o persoană se află în străinătate nu este de natură să-i atragă sancțiunea prevăzută în textul criticat“.

Examinând aceste critici, Curtea constată că acestea sunt neîntemeiate, deoarece prevederile art. 150 alin. 1 trebuie coroborate cu cele ale alin. 2 ale aceluiași articol, potrivit cărora *„În cazul în care inculpatul este dispărut, se află în străinătate ori se sustrage de la urmărire sau de la judecată, când mandatul a fost emis fără ascultarea inculpatului, acesta va fi ascultat imediat ce a fost prins ori s-a prezentat“*, asigurându-se astfel exercitarea drepturilor prevăzute în art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3) și în art. 24 alin. (1) din Constituție.

IV. Referitor la prevederile art. 178 alin. 2¹ din Codul de procedură penală, potrivit cărora în cazul în care scrisoarea recomandată prin care se citează un învinuit sau inculpat care locuiește în străinătate nu poate fi înmănată datorită refuzului primirii ei sau din orice alt motiv, precum și în cazul în care statul destinatarului nu permite citarea prin poștă a cetățenilor săi, citația se va afișa la sediul parchetului sau al instanței, după caz, se susține că sunt neconstituționale, deoarece „prin expresia *sau din orice alt motiv* se lasă la îndemâna organului judiciar un instrument juridic prin folosirea căruia se pot încălca, cu ușurință, drepturile și garanțiile procesuale“.

Aceste critici sunt neîntemeiate, deoarece normele procedurale prevăd numeroase excepții de la regula generală a înmânării în mod direct și personal a citației, cum ar fi, de exemplu: predarea citației soțului, unei rude sau oricărei persoane care locuiește împreună cu persoana în cauză ori care în mod obișnuit îi primește corespondența (art. 179 alin. 1), afișarea citației pe ușa locuinței (art. 178 alin. 2), citarea prin administrațiile locului de deținere sau ale spitalelor (art. 177 alin. 5 și 6), care au semnificația unor modalități diferite de îndeplinire a procedurii de citare, determinate de situația obiectiv diferită a persoanelor citate. Textul criticat are în vedere o situație cu caracter de excepție și urmărește să prevină și să limiteze eventualele abuzuri în exercitarea drepturilor

procesuale, de natură să determine tergiversarea soluționării din economia întregului art. 178 din Codul de procedură cauzei, pe calea menținerii cu rea-credință a unei penală, care prevede suficiente garanții, de natură să permanente lipse de procedură. O atare concluzie rezultă asigure respectarea drepturilor și garanțiilor procesuale.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7, art. 148 alin. 1 lit. c) teza întâi, art. 150 alin. 1 și art. 178 alin. 2¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Bozonis Antonios în Dosarul nr. 915/P/2005 al Tribunalului Neamț.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 noiembrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MUNCII, SOLIDARITĂȚII SOCIALE ȘI FAMILIEI

ORDIN

privind aprobarea Listei organismelor recunoscute care efectuează evaluarea conformității explozivilor de uz civil

Având în vedere art. 5 alin. (1) din Legea protecției muncii nr. 90/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, art. 11 alin. (1) și (3) din Hotărârea Guvernului nr. 207/2005 privind stabilirea cerințelor esențiale de securitate ale explozivilor de uz civil și a condițiilor pentru introducerea lor pe piață, pct. 7 alin. (2) și pct. 16 alin. (1) din Normele metodologice privind recunoașterea și desemnarea laboratoarelor de încercări, precum și a organismelor de certificare și de inspecție care realizează evaluarea conformității explozivilor de uz civil, aprobate prin Ordinul ministrului muncii, solidarității sociale și familiei nr. 561/2005,

în baza art. 16 din Hotărârea Guvernului nr. 412/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul muncii, solidarității sociale și familiei emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Lista organismelor recunoscute care efectuează evaluarea conformității explozivilor de uz civil, prevăzută în anexa la prezentul ordin.

Art. 2. — Anexa face parte integrantă din prezentul ordin.
Art. 3. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul muncii, solidarității sociale și familiei,
Gheorghe Barbu

București, 14 noiembrie 2005.
Nr. 834.

LISTA
organismelor recunoscute care efectuează evaluarea conformității explozivilor de uz civil

Numele și adresa organismului	Număr alocat în Registrul organismelor recunoscute	Produsele sau grupele de produse care vor fi evaluate	Proceduri de evaluare/sarcini specifice	Hotărârea Guvernului
0	1	2	3	4
<p>Organismul INSEMEX-SECEMTEI – Serviciul pentru certificare explozivi, mijloace ajutoare la împușcare și tehnici de împușcare din cadrul Institutului Național pentru Securitate Minieră și Protecție Antiexplozivă (INSEMEX)</p> <p>Adresa: municipiul Petroșani, str. G-ral Vasile Milea nr. 32–34, județul Hunedoara, cod poștal 332047 Telefon 0254/541621 Fax: 0254/546277</p> <p>E-mail: insemex@comtrust.ro, WEB: www.insemex-petrosani.go.ro</p>	29	<p>– Detonatoare și relee:</p> <ul style="list-style-type: none"> • capse detonante electrice, instantanee, cu microîntârziere, cu întârziere mare, seismice; • capse detonante electronice; • capse detonante pirotehnice; • relee întârziatoare; • sisteme de inițiere neelectrice. <p>– Explozivi minieri/brizanți:</p> <ul style="list-style-type: none"> • explozivi brizanți pentru dislocări; • bustere; • încărcături explozive speciale; • încărcături explozive de inițiere; • pulberi explozive; <p>– Fitile detonante, fitile de siguranță, fitile de aprindere, tuburi de șoc:</p> <ul style="list-style-type: none"> • fitile detonante; • fitile de amorsare; • tuburi de șoc. <p>– Propulsori și carburanți pentru rachete:</p> <ul style="list-style-type: none"> • propulsori și carburanți pentru rachete. 	<p>procedura „Examinarea EC de tip (modulul B)“, conform anexei nr. 3 pct. 1</p> <p>procedura „Conformitatea cu tipul“ (modulul C), prevăzută în anexa nr. 3 pct. 2</p> <p>procedura referitoare la asigurarea calității producției (modulul D), prevăzută în anexa nr. 3 pct. 3</p> <p>procedura referitoare la asigurarea calității produsului (modulul E), prevăzută în anexa nr. 3 pct. 4</p> <p>procedura referitoare la verificarea produsului (modulul F), prevăzută în anexa nr. 3 pct. 5</p> <p>verificarea unității de produs (modulul G), prevăzută în anexa nr. 3 pct. 6</p>	Hotărârea Guvernului nr. 207/2005

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română – S.A. – Sucursala „Unirea“ București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial“

5 948368 064751